

Arrest

nr. 214 334 van 19 december 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en D. UNGER
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^e KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 oktober 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 september 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 november 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. UNGER *loco* advocaat D. ANDRIEN en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 30 april 2018 België is binnengekomen, diende op 9 mei 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 12 september 2018 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 12 september 2018 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 09/05/2018
Overdracht CGVS: 11/06/2018*

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming had u op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een persoonlijk onderhoud op 3 augustus 2018 van 13u50 tot 16u45. U werd bijgestaan door een tolk die het Dari machtig is. Uw advocaat, Juliette ARNOULD loco meester Dominique ANDRIEN, was vanaf 13u53 tot het einde van het persoonlijk onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

U, J.S., bent een Afghaanse staatsburger van gemengde Tadzjiekse-Pashai origine. U bent een soennitische moslim van 28 jaar. Uw moedertaal is Dari. Daarnaast spreekt u ook Pashtou, Urdu en Engels. Uw ouders zijn afkomstig uit het dorp Qasaba gelegen in het district Behsud van de provincie Nangarhar. U bent geboren in Pesjawar, Pakistan waar u tot augustus 2016 als vluchteling woonde samen met uw familie. Pakistaanse autoriteiten begonnen in de laatste jaren hard op te treden op de Afghanen. Omwille daarvan keerde u in augustus 2016 samen met uw familie vrijwillig terug naar Afghanistan. Jullie maakten hiervoor gebruik van de UNHCRvergoeding. Terug in Afghanistan vestigden jullie zich in het dorp Daman gelegen in het district Behsud van de provincie Nangarhar. Sinds 2013 bent u getrouwd met S.H., een nicht die in Canada woont en de Canadese nationaliteit heeft. U wilde bij haar in Canada wonen en maakte hiervoor de nodige documenten klaar. De procedure voor gezinshereniging duurde echter lang. Uw dorpsgenoten in Afghanistan begonnen er vragen over te stellen. Er werd met u gespot en u was de situatie beu. Bovendien zag u geen toekomst in Afghanistan en u vond het land onveilig. Omwille van deze redenen verliet u Afghanistan in november 2016. Uw reis naar België duurde anderhalf jaar. U stak illegaal de grens over naar Pakistan en daarna naar Iran, Turkije en Bulgarije. Verder reisde u naar Servië waar u zestien maand bleef om dan verder via Oostenrijk en Duitsland België te bereiken op 30 april 2018. Op 9 mei 2018 heeft u hier uw verzoek om internationale bescherming ingediend. Onderweg naar België liet uw vrouw weten dat ze van u wil scheiden. U ging echter nog niet akkoord. Een echtscheiding zou uw terugkeer naar Afghanistan nog meer bemoeilijken omdat u als gescheiden man niet meer zou kunnen trouwen.

Ter staving van uw verzoek legde u de kopieën van de volgende documenten: de identificatiepagina van uw paspoort, uw taskara, de taskara van uw vader, uw religieuze huwelijksakte, bewijzen van uw chatgesprekken met uw vrouw, bewijzen dat u geld ontving van uw vrouw en haar moeder, de identificatiepagina's van het paspoort van uw echtgenote en van haar moeder, uw diploma middelbaar onderwijs, een brief die uw vader geschreven heeft aan het districtshuis waarin hij grond opeist, medische documenten van uw vader uit Pakistan toen hij daar behandeld werd na zijn hartaanval, bewijzen van uw statuut als Afghaanse vluchteling in Pakistan en uw trouwfoto's.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient te worden ingegaan op de problemen inzake uw huwelijk in Afghanistan. Ondanks het feit dat u sinds 2013 gehuwd bent met uw vrouw, heeft ze voor u nog altijd geen gezinshereniging geregeld. U hebt daar lang opgewacht. U begon vragen te krijgen van uw dorpsgenoten over waarom het zo lang duurde, over wat uw vrouw in Canada doet, of ze daar een vriend heeft enz. U antwoordde dat het tijd nodig had. U werd soms ook boos. U voelde zich beschaamd en kon niet meer slapen (CGVS Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13, 15). Er dient te worden opgemerkt dat deze feiten geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie (meer bepaald ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep). Uit uw verklaringen blijkt immers dat deze van louter interpersoonlijke aard zijn. Bovendien zijn de gegevens die u aanbrengt onvoldoende zwaarwichtig om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, te worden beschouwd.

De vragen die u kreeg over uw huwelijk hebben nooit tot ernstige problemen geleid in uw leven. Weliswaar oncomfortabel kon u uw leven toch nog op normale wijze verderzetten in Afghanistan. U had goede contacten met uw eigen familieleden. De vragen van uw dorpsgenoten kon u ook vermijden door minder vaak naar de grote bijeenkomsten te gaan (CGVS Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15).

Voorts haalde u aan dat uw echtgenote ondertussen aangaf te willen scheiden. U bent nog niet akkoord gegaan. Maar u zult het moeten doen, denkt u (CGVS Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8). Dit zou dan problemen veroorzaken bij uw terugkeer in Afghanistan. Zo zal niemand meer met u willen trouwen, zegt u. Ze zouden immers kunnen denken dat u ook van uw toekomstige echtgenote zal scheiden. Geconfronteerd met het feit dat het in Afghanistan vaak gebeurt dat mannen scheiden en dan hertrouwen, antwoordde u dat het inderdaad mogelijk was maar dat men geld nodig heeft om te trouwen. Als u geld zou hebben, dan zou u geen moeilijkheden ondervinden om te trouwen (CGVS Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14). Puur economische redenen houden ook geen verband met de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming.

Daarnaast hebt u in Afghanistan ook nog niet grondig naar werk gezocht. U hebt enkel uw vrienden gevraagd of ze voor u werk hadden (CGVS Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7). Gelet op uw leeftijd, werkervaring en talenkennis kan echter aangenomen worden dat u wel een bestaan kan opbouwen in Afghanistan. Uw familie heeft daar onderdak en krijgt steeds hulp van de Afghaanse autoriteiten en van andere organisaties (CGVS Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8). Aldus bereikt het niveau van hardheid waarmee u te maken zou hebben bij uw terugkeer in Afghanistan, niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 van het EVRM wordt vereist.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR-richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden.

UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Behsud te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 20 februari 2018 en het EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdsteden, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkh Rod, respectievelijke ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is. In alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Het geweld is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bembommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviseerd worden.

Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten. De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat ISKP actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. ISKP is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de het district Behsud met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Behsud actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Behsud aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Behsud. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat Afghaanse documenten over weinig bewijskracht beschikken omdat ze zowel binnen als buiten Afghanistan zeer gemakkelijk te vervalsen zijn of gemakkelijk te verkregen zijn op corrupte wijze. Daarenboven betreffen al uw documenten kopieën. Fotokopies hebben weinig bewijswaarde gezien ze makkelijk via allerlei knip- en plakwerk kunnen gefabriceerd worden. Uw taskara en de identificatiepagina van uw paspoort hebben betrekking op uw identiteit en nationaliteit uit Afghanistan, gegevens die hier niet ter discussie staan. Uw religieuze huwelijksakte, de chatgesprekken met uw vrouw, uw trouwfoto's en bewijzen dat uw familie geld ontving van uw echtgenote uit Canada allemaal hebben betrekking op uw huwelijk. Zoals reeds voorgesteld kan er in uw hoofde geen vrees voor vervolging of risico op ernstige schade vastgesteld worden o.b.v. uw huwelijk en daarmee gelinkte problemen. Uw diploma heeft betrekking op uw onderwijsniveau dat in casu niet ter discussie staat. De vluchtelingenkaarten en de documenten van UNHCR inzake jullie vrijwillig terugkeer naar Afghanistan tonen aan dat jullie in Pakistan als vluchtelingen geregistreerd werden en daarna vrijwillig terugkeerden naar Afghanistan. Uw lang verblijf in Pakistan is echter niet relevant voor de beoordeling van uw vrees vermits uw vrees enkel t.o.v. uw land van nationaliteit, in casu Afghanistan, wordt beoordeeld. Bovendien woonde u twee maanden in Afghanistan voor u het land verliet. Uw familieleden wonen er nog steeds waardoor er van u redelijkerwijze verwacht kan worden dat u zich terug bij uw familie vestigt in Afghanistan. Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat de redenen waarom uw familie ooit naar Pakistan verhuisde te maken hadden met de algemene onveilige situatie in het land, dus geen verband hielden met de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie (meer bepaald ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep) (CGVS Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11). Tijdens uw verblijf in Pakistan keerde uzelf ook meermaals terug naar Afghanistan om deel te nemen aan trouwfeesten, begrafenis ceremonieën of om uw documenten te regelen (CGVS Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12). In de brief die uw vader schreef aan het districtshuis vraagt hij de steun waarop hij recht heeft als teruggekeerde uit Pakistan. Hij zou vervolgens ook hulp gekregen hebben in de vorm van woning en voedingswaren (CGVS Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8). De taskara van uw vader en de medische documenten over de behandeling die hij kreeg voor zijn hartaanval in Pakistan, hebben geen link met uw voorgehouden problemen alsook de identificatiepagina's van de paspoorten van uw echtgenote en haar moeder.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen:

"Manifeste appreciatiefout en schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953, van artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 57/6/1 §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen."

Wat de vluchtelingenstatus betreft, meent verzoeker dat er *in casu* geen grondige analyse gebeurde van de relevantie informatie die door hem werd voorgelegd, rekening houdend met zijn specifiek profiel. Hij verwijst naar rechtspraak van de Raad waaruit zou blijken dat het risico objectief primeert op de soms onduidelijke verklaringen over bepaalde aspecten van een relaas (RvV 6 mei 2010, nr. 43 080).

Bovendien acht hij de motivering van de bestreden beslissing onvoldoende door telkens de meest nadelige interpretatie voor hem te weerhouden (RvS 18 maart 2002, nr. 104 820). Verzoeker voert aan dat hij een vrees heeft voor vervolging door familie en vrienden omwille van de problemen met zijn vrouw. Hij vreest tevens problemen met de taliban.

Verzoeker vraagt tevens de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus omdat hij meent dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker gaat eerst in op de veiligheidssituatie in Afghanistan en meent dat de commissaris-generaal geen nauwgezette analyse heeft uitgevoerd van UNHCR's "*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs for asylum-seekers from Afghanistan*" van 19 april 2016. Uit dit rapport blijkt immers dat voldaan is aan de drie voorwaarden om te bepalen of er sprake is van een situatie van willekeurig geweld. Hij citeert uit de informatie van UNHCR inzake (1) de algemene stijging van het aantal burgerslachtoffers van incidenten veroorzaakt door Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's), (2) het aantal conflict-gerelateerde incidenten in Afghanistan en (3) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. De commissaris-generaal houdt geen rekening met alle relevante informatie en heeft de veiligheidssituatie niet grondig bestudeerd volgens verzoeker, zodat de bestreden beslissing niet op deugdelijk onderzoek werd gebaseerd. Uit UNHCR's "*Guidelines*" blijkt immers dat het conflict progressief alle delen van het land beïnvloedt en dat de aard van het conflict verandert, zodat het terugsturen van verzoeker naar zijn regio van herkomst een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker wijst vervolgens op de veiligheidssituatie in Jalalabad en Behsud. Hij stelt dat het enkele feit dat hij afkomstig is uit de provincie Nangarhar reeds volstaat om hem internationale bescherming toe te kennen, los van de noodzaak om een onderscheid te maken tussen de districten. Hij verwijst hierbij naar een arrest van de Franse administratieve rechtbank van Lyon (verzoekschrift, stuk 3).

Verzoeker wijst op (1) de toename van moorden, criminaliteit en geweld in de stad Jalalabad en de aangrenzende districten. Hij verwijst naar het EASO-rapport "*Afghanistan Security Situation – Update*" van mei 2018 waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie in Jalalabad sinds augustus 2017 verslechterd is. Hij verwijst tevens naar informatie uit de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad*" van Cedoca van 20 februari 2018. Hij gaat tevens in op (2) de gevolgen van overbevolking in de provincie, gezien Jalalabad een schuilplaats blijkt te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten, hetgeen de basisbehoeften onder druk zet en leidt tot een preciaire situatie voor ontheemden. Verzoeker citeert uit het rapport "*Humanitarian needs overview*" van december 2017 (verzoekschrift, stuk 4). Verzoeker benadrukt verder dat de districten Jalalabad, Behsud en Surkhod het doelwit blijven van terroristen en geeft een lijst van (3) recente aanvallen die veel burgerslachtoffers eisen in Jalalabad (verzoekschrift, stukken 5-11). Verzoeker wijst tenslotte op de (4) toenemende aanwezigheid van IS in de provincie Nangarhar en de steeds heviger wordende gevechten (verzoekschrift, stuk 12).

Verzoeker besluit dat er in Afghanistan, en in het bijzonder in het district Behsud van de provincie Nangarhar sprake is van een situatie van willekeurig geweld, die de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus rechtvaardigt en verwijst nog naar het rapport "*Afghanistan Security Situation – Update*" van EASO van mei 2018 met betrekking tot de veiligheidssituatie in Nangarhar over de actoren van het conflict en recente gebeurtenissen en de gevolgen voor de burgerbevolking. Hij verwijst tevens naar informatie van OSAR, Landinfo, UNAMA en een artikel van de New York Times (verzoekschrift, stukken 13-16).

Verzoeker meent, onder verwijzing naar artikel 3 van het EVRM en rechtspraak van het EHRM, dat "*Een complete en grondige lezing van de verschillende informaties die in het administratief dossier staan, zou Uw Raad aanmoedigen om op zijn minst de subsidiaire beschermingsstatus te herkennen aan de verzoeker op basis van artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet.*"

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

- vonnis Tribunal Administratif du Lyon, nr. 1702564, 3 april 2017 (stuk 3);
- uittreksel uit het rapport "*Humanitarian Needs Overview: Afghanistan*" van december 2017 (stuk 4);
- artikel "*Blast at funeral in eastern Afghanistan kills 15: official*" van Reuters van 31 december 2017 (stuk 5);
- artikel "*UNAMA condemns attack on humanitarian workers in Jalalabad*" van UNAMA van 25 januari 2018 (stuk 6);

- artikel "*Three killed in blast outside Hekmatyar rally in Afghanistan*" van RFE/RL's Radio Free Afghanistan van 19 maart 2018 (stuk 7);
- artikel "*3 killed, 9 injured in Nangarhar province*" van 20 april 2018 (stuk 8);
- artikel "*Ten killed in attack in Eastern Afghanistan*" van RFE/RL's Radio Free Afghanistan van 13 mei 2018 (stuk 9);
- artikel "*Eight killed in bomb attack on cricket match in Afghanistan*" van Reuters van 20 mei 2018 (stuk 10);
- artikel "*At least 12 killed in Jalalabad suicide bombing claimed by IS*" van RFE/RL's Radio Free Afghanistan van 10 juli 2018 (stuk 11);
- artikel "*31 militants killed in Taliban-Daesh clashes in Nangarhar*" van Khaama Press van 6 januari 2016 (stuk 12);
- uittreksel uit het rapport "*Afghanistan: mise à jour. Les conditions de sécurité actuelles*" van OSAR van 30 september 2016 (stuk 13);
- uittreksel uit het rapport "*Afghanistan: the security situation in Nangarhar province*" van Landinfo van 13 oktober 2016 (stuk 14);
- artikel "*Midyear update on the protection of civilians in armed conflict: 1 January to 30 June 2018*" van UNAMA van 15 juli 2018 (stuk 15);
- artikel "*Bombing in Afghanistan kills at least 68 at peaceful protest*" van The New York Times van 11 september 2018 (stuk 16).

2.1.3. In een aanvullende nota van 20 november 2018 voegt de commissaris-generaal de volgende documenten toe:

- het EASO "*Country of Origin Information Report: Afghanistan Security situation – Update*" van mei 2018;
- het rapport "*Country guidance Afghanistan. Guidance note and common analysis*" van EASO van mei 2018.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. Aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.3. De Raad merkt op dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing inzake de weigering van de vluchtelingenstatus ongemoeid laat. Hij beperkt louter tot het op algemene wijze poneren dat geen gegronde analyse werd gevoerd van de relevante informatie en het volharden in een vrees voor vervolging, doch brengt geen valabele argumenten bij die de bevindingen van de commissaris-generaal hieromtrent kunnen weerleggen of ontkrachten. Dergelijk verweer laat enkel toe om vast te stellen dat verzoekers beroep tegen de weigeringsbeslissing inzake de vluchtelingenstatus niet steunt op ernstige motieven.

De Raad benadrukt dat verzoeker, om als vluchteling te worden erkend, moet aantonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag vermelde redenen, zijnde zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

Er kan slechts sprake zijn van vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag indien de ondergane of gevreesde feiten wegens hun aard of herhaald karakter, voldoende ernstig zijn ofwel omdat ze een ernstige inbreuk vormen op de mensenrechten, ofwel omdat ze de persoon die de inbreuk heeft ondergaan, alle gegevens van de zaak in aanmerking genomen, duidelijk beletten zijn leven in het land van herkomst verder te zetten.

In casu voert verzoeker aan dat hij vreest in Afghanistan te worden bespot omdat zijn echtgenote, die de Canadese nationaliteit heeft, er te lang over doet om verzoeker via gezinshereniging naar Canada te brengen (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 12).

Bovendien gaf zijn echtgenote aan te willen scheiden, waardoor verzoeker aanvoert dat hij enkel zal kunnen hertrouwen indien hij over voldoende geld beschikt (*Ibid.*, p. 14). Verzoeker voerde tevens aan werkloos te zijn in Afghanistan, doch uit zijn verklaringen blijkt dat hij niet grondig naar werk heeft gezocht (*Ibid.*, p. 7) en over voldoende werkervaring en talenkennis beschikt om in Afghanistan werk te kunnen vinden. Als dusdanig beroept verzoeker zich duidelijk op problemen van interpersoonlijke en socio-economische aard, die geenszins een verband houden met één of meer van de voornoemde criteria.

De Raad merkt verder op dat verzoeker in zijn verzoekschrift *a posteriori* nog een bijkomende reden opwerpt waarom hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging koestert dan wel een reëel risico op ernstige schade zou lopen, namelijk het feit dat hij problemen met de taliban vreest. De Raad merkt evenwel op dat verzoeker noch bij aanvang van de procedure, noch tijdens het persoonlijk onderhoud op enig ogenblik vermeldde dat hij bij zijn terugkeer in Afghanistan of zijn familie na zijn vertrek uit Afghanistan enige problemen heeft ondervonden met de taliban. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker is om zo spoedig mogelijk alle elementen nodig voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Het begrip 'gegronde vrees' houdt in dat de aanvrager niet alleen een subjectieve vrees moet voelen, maar dat deze moet worden beoordeeld met inachtneming van de objectieve omstandigheden in het land van herkomst. Daarbij moet een persoonlijke vervolgingsvrees worden aangetoond. In deze merkt de Raad op dat verzoeker louter op algemene wijze aanhaalt dat hij problemen met de taliban vreest, doch deze problemen verder geenszins concretiseert of toelicht. Hierdoor kan geen geloof gehecht worden aan deze nieuwe vervolgingsfeiten. Het *a posteriori* en op algemene wijze pomen van een vrees voor de taliban in het verzoekschrift kan er dan ook geenszins toe leiden dat verzoeker een nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt.

De bestreden beslissing oordeelde bovendien terecht dat verzoekers langdurige verblijf in Pakistan geen aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in hoofde van verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan, gelet op het feit dat (i) hij zich kan vestigen bij zijn familieleden die momenteel in Afghanistan wonen, (ii) zijn familie in het verleden Afghanistan ontvluchtten voor de algemene onveiligheidssituatie (*Ibid.*, p. 11) en dus niet om redenen die verband houden met de criteria van het Vluchtelingenverdrag, (iii) verzoeker tijdens zijn verblijf in Pakistan meermaals terugkeerde naar Afghanistan voor praktische zaken of deelname aan trouwfeesten en begrafenissen (*Ibid.*, p. 12), (iv) zijn vader een brief schreef naar het districtshuis met de vraag om steun waarop hij recht heeft als terugkeerder uit Pakistan en deze steun vervolgens kreeg in de vorm van een woning en voedingswaren (*Ibid.*, p. 12); (v) de voorgelegde documenten niets wijzigen aan bovenstaande vaststellingen (Documenten neergelegd door de verzoeker, stuk 14). Bovendien werd hierboven reeds aangehaald dat verzoeker over de nodige talenkennis en werkervaring beschikt opdat redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in Afghanistan werk kan vinden en over een inkomen kan beschikken. Verzoeker toont verder niet aan dat hij omwille van zijn langdurig verblijf in Pakistan zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels of gebruiken of dat hij omwille van zijn opvattingen vervolging riskeert.

Waar verzoeker gedurende de procedure verwees naar de algemene onveiligheid in Afghanistan en thans in zijn verzoekschrift informatie neerlegt over deze veiligheidssituatie, merkt de Raad op dat een verwijzing naar de algemene situatie in Afghanistan of algemene informatie met betrekking tot de veiligheidssituatie niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in Afghanistan wordt vervolgd. Verzoeker dient zulks immers *in concreto* aannemelijk te maken, *quod non in casu*.

De Raad herhaalt dat de door verzoeker neergelegde documenten voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen. Verzoekers taskara, de pagina uit zijn paspoort, de taskara van zijn vader en zijn diploma hebben enkel betrekking op persoonsgegevens en veranderen aldus niets aan bovenstaande analyse. Betreffende de neergelegde huwelijksakte, bewijs van ontvangst van geld van zijn echtgenote, de paspoortpagina's van zijn echtgenote en diens moeder, de trouwfoto's en de chatgesprekken met zijn echtgenote, merkt de Raad op dat zij betrekking hebben op verzoekers huwelijk met zijn echtgenote, dat *in se* niet wordt betwist. De problemen die uit dit huwelijk voortvloeien leiden er echter niet toe dat in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging kan worden vastgesteld, gelet op het voorgaande. De neergelegde documenten van de Verenigde Naties en de medische documenten van zijn vader hebben louter betrekking op verzoekers verblijf in Pakistan. Dit verblijf wordt in de huidige stand van het onderzoek niet betwist, doch in het voorgaande werd reeds geoordeeld dat dit verblijf evenmin aanleiding geeft tot de vaststelling van een gegronde vrees voor vervolging. De door verzoeker neergelegde brief van zijn vader aan het districtshuis kan, gelet op het voorgaande, deze vaststelling enkel bevestigen.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen, beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Op basis van de aangehaalde interpersoonlijke en socio-economische moeilijkheden of zijn lang verblijf in Pakistan komt verzoeker niet in aanmerking voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, aangezien deze geen ernstige schade inhouden overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Afghanistan een gewapend conflict is. Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar de verslechterde veiligheidssituatie in Afghanistan, doch de Raad stelt vast dat het gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt, maar zich afspeelt in bepaalde gebieden.

Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of hij in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

Een verwijzing naar rechtspraak van de Franse administratieve rechtbank van Lyon waarin besloten werd dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar als een geheel dient te worden beoordeeld is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de bestreden beslissing terecht als volgt:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 20 februari 2018 en het EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkh Rod, respectievelijke ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is. In alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Het geweld in is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bembommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden.

Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten. De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat ISKP actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. ISKP is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de het district Behsud met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Behsud actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Behsud aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet."

De Raad merkt op dat de informatie toegevoegd door de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota deze analyse genoegzaam bevestigt.

Verzoekers betoog kan geen afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen. De bij onderhavig verzoekschrift gevoegde informatie is deels dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop bovenstaande veiligheidsanalyse met betrekking tot het district Jalalabad, Behsud en Surkhrod is gebaseerd.

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde vluchtmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

Verzoeker brengt verder geen enkel concreet element aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan aan zijn lot zal worden overgelaten, aldaar in precaire humanitaire omstandigheden zal terechtkomen of er een mensonwaardige behandeling zal ondergaan.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar het district Behsud in de provincie Nangarhar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend achttien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP